

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku T. P.W. Sp. z o.o. z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.
z udziałem zainteresowanych: R. M., S. I. Spółka z o.o. z siedzibą w B.
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 czerwca 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 stycznia 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

T. P.W. Sp. z o.o. z siedzibą w B. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2013 r., sygn. akt ... 82/13, w sprawie dotyczącej wysokości podstawy wymiaru składek.

Sąd Apelacyjny wezwał pełnomocnika wnioskodawcy do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia biorąc za podstawę różnicę między wysokością składek ustaloną w zaskarżonych decyzjach a wysokością faktycznie zapłaconych składek.

Wnioskodawca w piśmie procesowym wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia wobec zainteresowanych: W. G. na kwotę 13.344,67 zł, R. M. na kwotę 5.248,60 zł, M. P. na kwotę 17.088,57 zł.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 21 stycznia 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną w stosunku do zainteresowanego R. M. (pkt 2 postanowienia) - wskazując, że skarga kasacyjna w stosunku do zainteresowanego okazała się niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, bowiem stosownie do treści art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Sąd stwierdził, że zasadnicze znaczenie dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej ma prawidłowe określenie wartości przedmiotu zaskarżenia. W sprawie o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wartość przedmiotu zaskarżenia należy liczyć odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika. To, że przedmiot spraw w warstwie faktycznej i prawnej innych ubezpieczonych w istocie się nie różni, nie oznacza, że wartość przedmiotu sporu w sprawie jednego ubezpieczonego zwiększa (składa się na) wartość przedmiotu sporu w sprawie drugiego (innego) ubezpieczonego. Ubezpieczony pracownik nie jest stroną w sprawie wynikającej z decyzji pozwanego skierowanej do innego ubezpieczonego pracownika. Przy współuczestnictwie formalnym, gdy dochodzone są roszczenia oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej wartość przedmiotu zaskarżenia oblicza się oddzielnie dla każdego ze współuczestników (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2007 r., I PZ 22/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 71; z 13 września 2006 r., II PZ 31/06, OSNP 2007 nr 19-20, poz. 280; z 12 marca 2003 r., I PZ 155/02, LEX nr 1130155; z 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09, LEX nr 551888; z 14 stycznia 2009 r., IV CZ 105/08, LEX nr 784206). Mając powyższe na uwadze Sąd wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne stanowi różnica między wysokością należnych składek na ubezpieczenie społeczne a wysokością faktycznie zapłaconych składek obliczonych od przychodów ubezpieczonych osobno w każdej zaskarżonej decyzji. W niniejszej sprawie tak obliczona wartość przedmiotu zaskarżenia kształtuje się w sprawach zainteresowanego R. M. poniżej dziesięciu tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny

odrzucał skargę kasacyjną jako niedopuszczalną w stosunku do wskazanego zainteresowanego na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

T. P.W. Sp. z o.o. z siedzibą w B. zaskarżył w części, tj. co do pkt 2 postanowienie Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 stycznia 2014 r. wydane w sprawie o sygn. akt ... 82/13, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z przepisem art. 398² § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że sprawa, w której wniesiono skargę kasacyjną jest sprawą o wysokość składek na ubezpieczenia społeczne i skarga kasacyjna nie przysługuje w sytuacji, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000,00 złotych. Powód wniósł o: zmianę postanowienia w zaskarżonej części i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w stosunku do zainteresowanego R. M.; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych; uchylenie zaskarżonego postanowienia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. jako oczywiście bezzasadnego. W uzasadnieniu zażalenia powód wskazał, co następuje: „(...) Podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalno-rentowym, chorobowym i wypadkowym, tak jak pracownika na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 u.s.u.s. W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia z tego tytułu do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Obowiązek ten obciąża płatnika składek zgodnie z art. 36 ust. 1 i 2 u.s.u.s. Skoro zatem płatnik składek nie dopełnił tego obowiązku, to organ rentowy w trybie art. 83 § 1 pkt 1 u.s.u.s. w pierwszej kolejności powinien wydać decyzję o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia społecznego u tego płatnika składek, tak jak pracownika z tytułu umowy zlecenia zawartej przez niego z osobą trzecią a świadczonej w istocie na rzecz swojego pracodawcy. Wobec powyższego sprawa niniejsza dotyczy objęcia zainteresowanych obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, a wobec tego przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji skarga kasacyjna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione. Podnoszona kwestia dotycząca sposobu ustalania wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, została przez Sąd Najwyższy już rozstrzygnięta. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (niepublikowane) przyjęto, że „W razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.)”.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.